

eneste parlamentarisk rigtige, ogsaa set fra Hr. Jensen-Sønderups gamle Standpunkt. I det sønderjydske Udvalg og her i denne Sal har man aldrig rejst Kravet om et Valg paa det sønderjydske Spørgsmaal — af den gode Grund, som jeg udviklede i Forgaars, at der var fuld Enighed derom mellem alle Partier, og der derfor ingen Grund var til at rejse Valgkrav paa det Spørgsmaal.

Hr. Jensen-Sønderup sagde til mig med Hensyn til Krisen i Marts, at jeg havde ingen Ret til at afgøre, om der var sket noget forfatningsstridigt. Det var ikke mig, der afgjorde det. Det var ikke mig, der rejste Generalstrejkebevægelsen, det var 600 Tilidsmænd for henved 300 000 fagorganiserede Arbejdere, som bedømte Situationen saaledes, at der var sket et forfatningsstridigt Overgreb, der maatte besvares med alle de lovlige Midler, som Arbejderklassen raadede over. Hr. Jensen-Sønderup svarer mig nu, at det tilkommer hverken mig eller andre private Mænd — altsaa, mener han vel, heller ikke de 300 000 organiserede Arbejdere — at afgøre, om der er sket et saadant Overgreb. Det er en nøjagtig Gentagelse af, hvad Højre sagde til Venstre i 1877 og i 1885 i Anledning af de provisoriske Finanslove. Da sagde man ogsaa fra Højres Side, at Venstre ikke egenmægtigt kunde gribe til Dannelsen af Riffelforeninger, til Skattenægtelse eller den Slags; thi det tilkom aldeles ikke Venstre, det tilkom aldeles ikke Bondestanden at afgøre, om provisoriske Finanslove var i Strid med Grundloven, den Afgørelse tilkom Rigsretten, og saa længe Venstre ikke vilde gaa til Rigsretten, havde Venstre ikke Ret til at tale med derom. Historien gentager sig, som jeg ogsaa havde Lejlighed til at udvikle den 11. April ved den sidste Debat, vi havde før Valget. Hvad man nu fra Venstres Side indvender imod os, er nøjagtigt, hvad Højre indvendte imod de Herrer for 20—30 Aar siden.

Jeg tillod mig i min Tale i Forgaars at spørge Hr. Jensen-Sønderup og hans Parti og Partiets Regering, hvad de egentlig mente med at sige, at Sønderjyderne skal tale med om en Forfatningsforandring her i Danmark. Jeg spurgte dem, om det da er deres Mening, at man, naar nu Genforeningen om kort Tid har fundet Sted, og Sønderjyderne er blevet repræsenteret her i Rigsdagen, fra de Herrer Side vil være med til at optage et Arbejde for en mere gennemgribende Revision af Forfatningen end den, de nu vil være med til. Jeg fik intet Svar hverken fra Hr. Jensen-

Sønderups eller fra Regeringens Side. Jeg gentager derfor mit Spørgsmaal: Er det Meningen, at man straks efter Genforeningen, naar Sønderjyderne er blevet repræsenteret, vil være med til at optage et saadant Arbejde for en grundigere Forfatningsrevision? Hvis ikke, hvis der skal gaa 20—30 eller maaske et halvt Hundrede Aar, eller hvor længe man nu tænker sig, inden man genoptager Arbejdet for en Forfatningsrevision, er jo denne Tale om, at Sønderjyderne skal tale med, ganske hen i Vejret. For øvrigt har jeg Ret i min gentagne Paastand, at selv om man efter Genforeningen gaar til Arbejdet for en grundigere Forfatningsrevision, faar de unge Sønderjyder i alt Fald ikke den fulde Indflydelse derpaa; de maa vente, indtil de er 35—40 Aar, inden de kan faa en saadan Indflydelse, hvis vi ikke nu skrider til at nedsætte Valgretsaldern.

For Resten vilde det ikke være umuligt nu med det samme at give Sønderjyderne Adgang til at udtale sig om en Forfatningsforandring, f. Eks. med Hensyn til Valgretsalderns Nedsættelse. Hvis alle Partier eller blot et Flertal i begge Ting enedes om, at vi, inden vi her i Rigsdagen skrider til den endelige Vedtagelse af en Grundlovsendring og inden Opløsningsvalget, straks efter at Genforeningen har fundet Sted, frivilligt fremkaldte en Folkeafstemning for hele den danske Befolkning baade i det gamle Land og i det ny indlemmede Land, saa vil vi fra vor Side — det har jeg udtalt ved et offentligt Møde, og det staar jeg ved — være villige til at bøje os for Udfaldet af en saadan Folkeafstemning, hvor ogsaa Sønderjyderne stemte. Det vilde overordentlig let kunne ske. Her ved anden Behandling faar alle Partier Lejlighed til at opstille deres Forfatningsprogram. Venstre kunde da opstille sit forfatningsmæssige Forfatningsprogram — det blev desværre — det ved vi nu — ikke Juni-Grundlovens Genindførelse, det blev ikke samme Vælgerkorps til begge Ting, det vil de Herrer ikke længere høre Tale om. — Venstre kunde opstille sit Program, de Radikale deres, de Konservative deres og vi Socialdemokrater vort; og disse Standpunkter kunde saa gaa ud til Befolkningens Afgørelse gennem en Folkeafstemning, i hvilken ogsaa Sønderjyderne deltog.

Dette er vi udmærket Herre over; en saadan Ordning kan vi godt træffe, og for Resultatet deraf vil vi fra vor Side bøje os. Hvad Flertallet mener, vil vi bøje os for, vel at mærke, naar man samtidig fra Ven-